

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 stycznia 2020 roku

A. Z. domagała się zasądzenia od (...) spółki akcyjnej w W. 250 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22 października 2018 r. do dnia zapłaty.

(...) spółka akcyjna w W. uznał roszczenie w zakresie należności głównej, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w zakresie kosztów postępowania oraz odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Z. w dniu 13 lipca 2018 r. była pasażerką lotu nr (...) z W. do P., realizowanym przez (...) spółkę akcyjną w W.. A. Z. stawiała się do odprawy pasażerskiej w terminie wyznaczonym przez przewoźnika. Lot był opóźniony o ponad 3 godziny. Odległość między W. a P. mierzona po ortodromie nie przekracza 1500 kilometrów (okoliczności bezsporne, nadto dowody: karta podkładowa – k. 8, dokument podróży – k. 9).

Pismem z dnia 23 sierpnia 2018 r. A. Z. wezwała (...) spółkę akcyjną w W. do zapłaty kwoty 250 euro w terminie 30 dni, od dnia odebrania przedmiotowej korespondencji, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pismo zostało doręczone spółce w dniu 20 września 2018 r. (dowody: wezwanie do zapłaty – k. 11-13, dowód nadania wezwania listem poleconym – k. 14, wydruk informacji ze strony Poczty Polskiej – k. 15).

Zgodnie z ogólnymi warunkami przewozu ustalonymi przez (...) spółkę akcyjną w W., roszczenia odszkodowawcze z rozporządzenia numer (...) będą zgłaszane przez pasażerów bezpośrednio przez przewoźnika, który udzieli im odpowiedzi bezpośrednio w terminie 28 dni albo terminie przewidzianym przez prawo właściwe (którykolwiek termin jest krótszy), zanim pasażerowie zaangażują osoby trzecie do zgłaszania roszczeń w ich imieniu (punkt 15.2.2 ogólnych warunków przewozu). Zgodnie z punktem 15.2.3 ogólnych warunków przewozu, przewoźnik nie rozpatrzy roszczenia zgłoszonego przez osoby trzecie, jeśli pasażer nie zgłosił wcześniej roszczenia bezpośrednio do R. i nie dał R. czasu na odpowiedź zgodnie z artykułem 15.2.2 (dowód: wydruk ogólnych warunków przewozu R. S. – k. 35-40).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów, których autentyczność ani moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im tych walorów z urzędu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w pozostałej części.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył orzeczenie jedynie w zakresie kosztów postępowania oraz odsetek.

W ocenie Sądu zasadne było żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 22 października 2018 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Obowiązek zapłaty odszkodowania ma charakter bezterminowy, art. 7 ust. 1 Rozporządzenia nr 261/2004 statuuje jedynie obowiązek wypłaty odszkodowania, w tym jego wysokość, nie precyzuje natomiast w jakim czasie winno ono nastąpić. W konsekwencji odwołać należało się do dyspozycji art. 455 k.c., który określa termin spełnienia świadczenia jako "niezwłoczny" po wezwaniu przez wierzyciela.

Pozwany wprost przyznał, że otrzymał przedsądowe wezwanie do zapłaty, którego kopia została dołączona do pozwu. W wezwaniu wyraźnie określono osoby wzywających do zapłaty, wśród których znajdowała się także powódka; dane lotu, którego dotyczyło roszczenie; żadaną kwotę, termin zapłaty oraz numer rachunku bankowego, na który należało dokonać zapłaty. Pozwany wprost także przyznał, że nie dokonał zapłaty we wskazanym terminie na podany numer rachunku bankowego. Z dowodów dołączonych do pozwu wynika, że pozwany otrzymał wezwanie w dniu 20 września 2018 r., a zatem w dacie 22 października 2018 r. roszczenie było już wymagalne. Pozwany nie zareagował na wezwanie. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu w dniu 21 marca 2019 r. Nie sposób więc twierdzić, że wytoczenie powództwa było czynnością zbędną. To postawa pozwanego doprowadziła do wszczęcia procesu i powstania kosztów postępowania. Jeśli pozwany, jak twierdzi, nigdy nie kwestionował zasadności roszczenia powoda, to powinien był na skutek przedsądowego wezwania do zapłaty zadośćuczynić wezwaniu do jego spełnienia. Jeśli tego nie zrobił, to powinien ponieść tego konsekwencje w postaci obciążenia kosztami postępowania, do wytoczenia którego doprowadziła wyłącznie jego postawa.

Powódka wbrew twierdzeniom pozwanego wystąpiła bezpośrednio z żądaniem, z tym że była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Jak wynika z treści wezwania, została do niego dołączona kopia pełnomocnictwa udzielonego przez powódkę. Sam pozwany nie podnosił w tym przedmiocie żadnych twierdzeń i nie wskazywał bynajmniej, że miał wątpliwości co do umocowania osoby występującej w imieniu powódki i dlatego nie spełnił świadczenia. Z istoty pełnomocnictwa wynika, że działanie pełnomocnika należy traktować jako działanie samego mocodawcy, stąd nie sposób zrozumieć, dlaczego pozwany odmówił zapłaty na rzecz powódki uznając, że w sprawie bierze udział „osoba trzecia”. Gdyby pozwany zareagował w terminie na przedsądowe wezwanie do zapłaty, to nie doszłoby do naliczania odsetek od kwoty odszkodowania w wysokości 250 euro i do postępowania sądowego, generującego koszty. Postawa pozwanego zmusiła powódkę do wytoczenia powództwa, gdyż wobec braku odpowiedzi na przedsądowe wezwanie do zapłaty droga sądowa była dla niej jedynym legalnym sposobem dochodzenia roszczenia.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zdaniem Sądu wszelkie próby ograniczania klientom pozwanego – konsumentom prawa do korzystania na przedsądowym etapie sporu z profesjonalnej pomocy prawnej i usług fachowego pełnomocnika oraz wyciąganie z tego powodu negatywnych konsekwencji w stosunku do konsumenta nie zasługują na aprobatę jako niemające umocowania w żadnym przepisie prawa i rażąco naruszające interesy konsumenta (art. 385¹ § 1 k.c.).

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego również co do zasadności rozstrzygnięcia o kosztach procesu na podstawie art. 101 k.p.c. Zdaniem Sądu przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem nie została spełniona żadna z ustanowionych w nim przesłanek. Przede wszystkim należy stwierdzić, że art. 101 k.p.c. nie znajduje zastosowania w sprawach, w których został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, gdyż na etapie orzekania w tym postępowaniu nie jest znane stanowisko pozwanego. Po drugie pozwany nie uznał roszczenia powoda w całości, a jedynie co do pretensji głównej. Po trzecie, jak już wcześniej wyłożono, pozwany dał powód do wytoczenia powództwa. Pozwany nietrafnie powołuje się na treść korespondencji mejlowej z 4. października 2018 r., albowiem z jej treści nie wynika oświadczenie pozwanego o uznaniu roszczeń powódki, gdyż korespondencja ta nie pochodzi od osób uprawnionych do reprezentacji pozwanej spółki.

Ostatecznie o kosztach procesu Sąd orzekł w myśl zasady finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Mając na uwadze fakt, że pozwany przegrał sprawę w całości, zobowiązany jest do zwrotu powódce kosztów celowego dochodzenia praw. Na koszty poniesione przez powódkę składają się: a) opłata od pozwu 30 zł, b) koszty zastępstwa prawnego w wysokości 270 zł zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa i c) opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, a zatem łącznie 317 złotych, o czym orzeczono w pkt. II sentencji.

S. P. 1 S.

ZARZĄDZENIE

doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi pozwanego.